

Pethő László

ITT ANNYI AKARÁS VAN, ÉS OLYAN KEVÉS SEGÍTSÉG ÉRKEZIK
– interjú Szekeres Imrével –

Kérem elevenítse fel az olvasók számára jázsági kötődéseit. Azt sokan tudják Önről, hogy Jászapátihoz fűzik a legszorosabb szálak.

- Apátin úgy hiszem, nagyon sokan emlékeznek rám még gyerekkoromból. Főleg édesapám révén ismernek bennünket, hiszen apai ágon jászapátiak vagyunk. Én a dédnagyapámig tudtam visszakövetni, de lehet, hogy már az üknagyapám is ott élt Apátin. A család anyai ágon viszont budapesti. Születni mégis Szolnokon, a kórházban születtem. Az ötvenes években édesapám éppen Szolnokon dolgozott, és akkor bent laktunk egy ideig. Úgy mesélték, hogy néhány hónapig voltunk szolnokiak, mert utána visszaköltöztünk Apátira.

Mivel foglalkoztak a szülei ?

- Édesapámnak a ló volt az élete. Már a háború előtt is lötenyésztéssel, méghozzá versenylovak tenyésztésével foglalkozott. Még gyerekkoromban is jártuk a lóvásárokat, édesapám pedig figyelte, hogy melyik lóban van tehetség. Kiderítette a vérvonalukat, csikóként vette meg, majd felnevelte őket és aztán eladta versenylónak. Nem is akármilyen eredménnyel, mert külföldre is jutott ezekből a lovakból. Az egyik lovunk angliai derbin is díjat nyert. Méghozzá azt én lovgoltam be. Örököltem az állatok szeretetét, sőt a fiam is, hi-

szen a srác is lovagol.

A háború után az állatforgalmi vállalathoz került, részükre vásárolt fel lovakat. Tipikus kispolgári életet éltünk, olyat amelytől nagyon távol állt

a politika. A munkahelyeken akkoriban kötelező Szabad Nép-félórákkal kezdődött a nap. Az öregem ezeket nagyon unta, és egyszer megjegyezte: dolgozni kellene és nem újságot olvasni. Másnap már nem volt ott, mert kitétték. Utána nem is tudott elhelyezkedni, és egyszer csak úgy döntött, hogy elkezdi önállóan szemet fát és egyébeket fuvarozni.

Édesanyám az akkori szokásnak megfelelően háztartásbeli volt. Ez nagyon jó volt, mert kisgyerekként sokat foglalkozott velem, így iskolába járás előtt megtanultam már olvasni.

Ez azért sokkal inkább falusias, mintsem városias környezet volt.

- Tényleg, hiszen volt otthon tehén, disznó, tyúk, kacsa, minden, ami a falusi háztartásokban előfordul. Sőt földünk is volt, egy a Szentandrás úton, egy pedig a Pélyi úton, sőt egy harmadik is, aminek a helyére nem emlékszem, de az bérelt föld volt. Búzát, kukoricát vetettünk bele. A cséplőgépre is emlékszem, az udvarunkban csépeztük a gabonát. Óriási élményem volt a disznóölés, a tejcsarnok, ahová a tejet vittem reggelente. Ezek gyermekkori élmények, mindmáig megragadtak bennem. Szinte ideálisak voltak a családi körülményeink. Apámat nagyon szerették az emberek. Anyámnak is nagyon sok barátnője volt. Lakodalmakba jártunk, vasárnap délelőtt elmentünk ide-oda. Tényleg nagyon kellemes, felhőtlen, boldog gyerekkorom volt.

Az iskolákról is csupa kellemes emlék jut eszébe ?

- A házunk melletti épületbe, a 48-as körbe jártam első-másodikba. Szünetben csak átmásztam az ablakon és már a kertünkben voltam. Úgy szaladtam haza uzsonnázni. Nagyon sok barátom volt. Nem voltam túl jó gyerek, meglehetősen akaratos voltam. Minden évben kaptam legalább egy osztályfőnököt. Egyszer a haverokkal kilőttük a szomszéd istállójának az ablakát. Tavasszal kimentünk a Szentandrás útra, mert ott nagyon jó cseresznyét lehetett lopni.

Rengeteget olvastam. Akkor a mai Vágó Pál házban volt a könyvtár. A régi könyvtárosok - ha még él közülük valaki - tanúsíthatják, hogy hente kétszer-háromszor cseréltem a könyveket. Mindent összeolvastam, ami a kezem ügyébe került: verstől drámáig, krimitől a történelmi regényig, az útleírásig. A vasárnap délelőttök fénypontja a mozi, a matiné volt. Zenélni is tanultam a Zeneiskolában. Pinczel Ica néninél tanultam zongorázni, Halász tanár úrnál pedig tangóharmonikázni. Nagyon tehetségesnek mutatkoztam zongorázásból, így felmerült, hogy Berénybe jövök a zenei gimnáziumba. Egy darabig kacérokodtam is ezzel. Vé-

gül is az érdeklődésem inkább műszaki-természettudományos irányba fordult. Már hetedik,nyolcadik táján a matematika, a fizika és a kémia érdekelt a legjobban. Ez aztán meghatározta a pályaválasztásomat, Kazincbarcikára kerültem a Vegyipari Technikumba.

Honnan támadt ez az ötlet, mert gondolom, Jászapátin nem sok ilyen indíttatást lehetett kapni ?

- Mit mondjak, nem volt nagy egyetértés a családban sem. Apám eredetileg állatorvost szeretett volna belőlem. Édesanyám azt szerette volna, ha a humán tárgyak irányába fordulok és gimnáziumban tanulok tovább. De volt egy nagyon jó kémia tanárnóm, Vecsési tanárnő, aki nagyon felkeltette az érdeklődésemet. Hetedikes-nyolcadikos koromban elkezdett érdekelni a kémia. Az atomfizikától kezdve mindent elolvastam, elkezdtem szakkönyveket keresgetni, egyszerűen megragadott a kémia szépsége. Miután kiderült, hogy én ezt komolyan gondolom, apám is utánajárt a dolgoknak. Volt egy jó ismerőse Apátin, akinek a fia, Szikszai József matematikát tanított Kazincbarcikán a Vegyipari Technikumban. Tőle érdeklődött, és végül én oda felvételiztem, eredményesen. Nekem ő lett a kedvenc tanárom a technikumban, rendkívül tehetséges ember volt.

Nekem úgy tűnik, hogy a közvetlen környezetében reális szemléletű "földönjáró" emberek éltek. Honnan jött akkor mégis ez a nagy terveket szövő, értelmiségi indíttatás ?

- Elsősorban a tanáraink bátorítottak. Jó tanuló voltam, a szüleim mindig támogattak, vállalták az ezzel járó áldozatot. A hatvanas évek közepére elmúlt a korábbi bezárkózottság, nagyon sok falun élő gyerek számára is feltárult a világ. De a Vegyipari Technikum azért volt szimpatikus, mert ott az érettségi mellé szakmát is szerezhettem. Akkor a technikus oklevél, az nagyon komoly pályát jelentett. Abból élni lehetett. Az egyetemi tanulás ötlete csak menetközben erősödött meg bennem.

Az egy kicsit furcsa volt, hogy ilyen messzire kellett eljárnom. Barcikáig Vámosgyörkön és Miskolcon is át kellett szállni. Ez annyit jelentett, hogy 14 éves koromban elkezdtem az önálló életemet. Elkerültem otthonról, a szigorú kollégiumi regula miatt havonta csak egyszer jöhettek haza. De szerencsém is volt Kazincbarcikával, jó iskola volt, nagyon sokat tanultam, teljesen önállóan éltem. Amikor odakerültem egy-két hónap után magamra mostam, önállóan gazdálkodtam a pénzemmel, magam döntöttem a sorsomról.

A technikum után rögtön az egyetem következett ?

- Simán bekerültem, de eredetileg nem Veszprémbe jelentkeztem, hanem Moszkvába a Lomonoszov Egyetemre atomfizikusnak. A technikum erősségére jellemző, hogy heten is jelentkezünk Moszkvába és mindegyikünket felvettek. Atomfizikusi szakra viszont csak egy mehetett az országból és az nem én voltam. Erre meggondoltam magam, és úgy döntöttem, hogy mégsem megyek el Magyarországról. Az atomfizikáért még igen, de vegyészetet itthon is tanulhattam. Így Veszprémbe jelentkeztem, ahová maximális pontszámmal, elsőre felvettek.

Ezek után egy biztonságos egzisztenciát nyújtó szakértelmiségi pályára elé nézett.

- Újra szerencsém volt, mert a Vegyipari Egyetem, egy sajátos légkörű középvárosi egyetem volt. Az oktatók 90 %-a ott végzett és minden teljesen szabad és nyitott volt. Hihetetlenül magas volt a színvonal és első éves korától kezdve a legmodernebb tudományterületekkel foglalkozhatott az ember. Emlékszem negyed-ötödéves koromban demonstrátor voltam, tehát már oktattam. Bizonyos laborgyakorlatokat vagy szemináriumokat vezettem. Ráadásul a reformévfolyamba kerültem, ahol három év után teljesértékű üzemmérnöki diplomát adtak. Negyed-és ötödévre pedig csak az évfolyam fele kerülhetett, csak azok kaphattak okleveles mérnöki diplomát. Én 74-ben fejeztem be okleveles mérnökként, majd ott maradtam tanársegédnek. Tanítottam és írtam az egyetemi doktori disszertációm.

Tehát elindult egy egyetemi-tudományos karrier. Hogyan csábította el mégis a politika ?

- Az egyetemi éveim az oktatási reformok jegyében teltek. Akkor alakultak először hallgatói képviseleti rendszerek, mi például már magunk irányítottuk a kollégiumot. Mindez az egyetemi KISZ keretében folyt és én tulajdonképpen ott kezdtem el politizálni. Sőt első éves egyetemi hallgatóként MSZMP-tag lettem. További furcsa véletlen, hogy ezen a műszaki egyetemen nagyon erős társadalomtudományi tanszék volt, amit akkor marxista tanszéknek hívtak. Oktatóink nyitottak voltak, ha egy egyetemi hallgató érdeklődött, akkor a féltitkosnak számító, számozott könyveket is olvashatta.

Tehát valódi reformléggör uralkodott az egyetemen. Olyan, amikor az oktatás megújításáért az oktatók és a hallgatók együtt dolgoztak. Nyoma sem volt a merev tanár-diák viszonyoknak, és ekkor sodródtam bele jobban a politikába. Sokat jártunk Budapestre KISZ-es megbeszélésekre, rendezvényekre, tudományos konferenciákra. Megragadt a dolog varázsa, nagyon sok értelmes ember akart akkoriban változtatni és jobbítani a dolgokon. Egy szép napon, negyedéves koromban pedig egyetemi KISZ-titkár lettem. A maga módján ez is egy lázadás következménye. Addig mindig függetlenített volt az egyetemi KISZ-titkár, nálunk pedig csak azért is egy negyedéves hallgatót választottak. Tanulás, majd a tanársegédi munka mellett csináltam 2-3 éven keresztül.

Feltételezem, azért is vállalta, mert így közelebb került az egyetemi benntmaradáshoz és álláshoz.

- Negyedéves hallgatóként arra sem kalkuláltam, hogy Veszprémben vagy az egyetemen maradok. Akkoriban a Chinoinba szerettem volna menni, a gyógyszervegyészet érdekelt a leginkább.

A KISZ-titkári funkció azért mégiscsak előrevetítette a politikai karrier lehetőségét. Aki vállalta úgymond a hivatásos forradalmárságot, az saját egyetemi tapasztalataim szerint is komoly pozíciókhoz juthatott.

- Ez főleg Pesten volt gyakorlat. Ott volt háttérben a KISZ KB. Nálunk ez nem így alakult. Kis egyetem, nem Budapest, senkinek se jutott eszébe a politikai karrier. Nálunk még a párttitkár sem volt függetlenített.

Pedig a Veszprém megyei pártbizottság, különösen annak első titkára révén hírhedt mozgalmi központnak számított.

- Rendkívül rossz volt az egyetem és a pártbizottság viszonya. Az egyetemet 56 miatt „bűnösnek” tartották. Ami 56-ban a városban történt, annak négyötöd része az egyetemen történt. Egész évfolyamokat vittek ki Ukrajnába, amikor leverték a forradalmat. Az elvittek közül később párttagok lettek, mások pedig nem léptek be. Másképp történt az, mint ahogyan most mondják. A deportált hallgatókat pedig az egyik későbbi párttitkár hozta haza Ungvárról. A megyénél viszont a kultúra és az egyetem rendkívül gyanús volt. Az ottani stabil és mozdíthatatlan vezetés nagyon kemény balos társaság volt. Így aztán méginkább váratlanul ért, amikor egyik este felkerestek, a megyei KISZ akkori vezetői és fel-

tették a kérdést: lennék-e megyei KISZ-titkár ? - Akkoriban már éppen leköszönőben voltam az egyetemi KISZ titkárságról, félig kész volt a doktorim. Disszertációm *Mesterséges intelligenciák alkalmazása a vegyipari reaktorok matematikai modellezésére* címmel írtam. Közérthetőbben ezt nevezik mesterséges intelligenciának, gyakorlatilag az önmagát fejleszteni képes számítógépes rendszerrel foglalkoztam. Magyarországon ez akkor még embrionális állapotban volt, mindössze három ember dolgozott a témában: két témavezetőm meg én. Már ösztöndíjam is volt, a Nemzetközi Rendszertechnikai Intézetbe vártak Luxemburgba. A megyei KISZ-titkárság miatt nem mentem ki. Végül elvállaltam a funkciót, de csak úgy, hogy az egyetemen marad oktatói állásom.

Ez viszont már igazi apparátusi funkció volt, ahonnan hivatásos politikussá léphetett elő az illető. Ilyen sok sikerélményt nyújtott Önnek a politika ?

- Rengeteg sikerélményem volt. Sokat mozogtam az emberek között, fiatal pályakezdőként folyamatosan átfogó oktatás- és tudománypolitikai ügyekkel foglalkoztam. Máig tartó barátságok alakultak ki. Korcsog András az egyetem akkori rektorhelyettese, a tudomány területén is komoly eredményeket felmutató Gárdos György egyetemi párttitkár és mások ma is közeli barátaim. A világ legtermészetesebb dolga volt, hogy hol az egyiknél ebédeltem vasárnap hol a másiknál. Az egyik professzorom munkamódszere, precizitása, pontossága máig példa számomra. Egyszerűen közel engedett magához és megmutatta, hogy hogyan szervezzem az meg életemet.

És hogy ízlett a KISZ titkárság hétköznapi valósága ?

- Izgalmas volt, mert mindenfélét csináltam, ami nem volt szokásos, sőt nem volt szabad. Elindítottam például egy folyóiratot, ahol Galgóczi Erzsébettől Mányoki Endrén át Gécz Jánosig minden kvázi ellenzéki publikált. Én csak azt csináltam, amit ilyenkor kell. Beküldtem a Tájékoztató Hivatalba (*Tájékoztató Hivatal - szerk. megj.*) az engedélyeztetési kérelmet. Megkaptam, kinyomtattuk. Amikor kiderült, hogy már ki is van nyomtatva, akkor gyorsan bezúzták. Én viszont gyorsan kinyomtattattam újra. Nem tudtak velem mit csinálni, mert engedélyem volt. Az is igaz, hogy azután gyorsan vége lett a KISZ titkárságnak. de már egyébként sem akartam folytatni. Akkor újra válaszut elé kerültem. Realista ember voltam, tudtam, hogy a tudományos munkát nem lehet folytatni

néhány év kihagyás után. Azon gondolkoztam, elmegyek a szakmámba dolgozni. Többen javasolták, hogy valamilyen formában maradjak a politikában. Akkor már rengeteg embert védtem. Pozíciójuk tőlem is függött. Végülis pártapparátusi feladatot nem voltam hajlandó elvállalni és így kerültem Veszprém tanácselnök- helyettesének székébe. 1985-ben kettős jelölés után lettem képviselő, majd elnökhelyettes, ami megint életem szerencsés időszaka. Ez alatt az öt év alatt megcsináltuk Veszprémet. A városrekonstrukció, a színházrekonstrukció, az útgépjáró a város körül, a telefónia, a vár teljes rendbetétele, a veszprémi nyári játékok elindítása, a veszprémi tv találkozók, új iskolák építése mind-mind akkoriban zajlott. Nagyon jó csapatban és egyre önállóbban dolgoztunk. Én például már 1987-ben jártam Amerikában egy hathetes, az ottani önkormányzati rendszert bemutató tanulmányúton. Annyira megtetszett a közakarati kinyilvánításának ott alkalmazott eszköze, hogy hazatérve megcsináltam az első népszavazást az országban. Egy lakótelepi ABC helyéről kellett döntenie: vagy egy működő játszótér helyére, vagy a telep szélére kerülhetett. Előálltam az ötlettel: kérdezzük meg a lakókat, rendezzünk népszavazást ! - Belementek és nem kis meglepetésünkre a válaszlevelezőlapok 92 %-át visszaküldték a lakók. Így ott épült fel az ABC, ahol a többség akarta. A népszavazásnak nagy visszhangja támadt és elkezdődött velem szemben egy boszorkányüldözés. Törvénytelenül jártam el - mondták. Vizsgálat innen, vizsgálat onnan, a végén felhívtak Budapestre, a Minisztertanács Tanácsai Hivatalának fegyelmi bizottsága elé. Felmentem, leültem, rögtön nekem szegezték a kérdést: hogyan csinálhattam ilyet, hiszen nincs rá törvény ? - En meg kivágtam, de hogy voltam törvénytelen, hiszen ez nem népszavazás volt, hanem reprezentatív közvéleménykutatás, amikor mindenkit megkérdeztek. - És elfogadták a válaszom. Akkor jöttem rá, hogy itt valami megváltozott !

- Mindez még csak helyi politizálás volt, de hogyan vált országosan ismert politikussá ? - Nem is beszélve arról, hogy jött a rendszerváltás, amikor a korábbi reformtörekvéseket bizony nem sokra értékelték.

- Minden nagyképűség nélkül állíthatom, hogy folyamatosan nőtt az elismertségem és az ismertségem. Tevékenységem miatt jól ismertek egyetemi és tudományos körökben. A kecskeméti találkozótól kezdve részt vettem a reformkörüli mozgalomban. Közben persze ott voltam Veszprémben az MDF alakuló ülésén és a vezető MDF-esek is eljöttek az MSZMP reformkörüli rendezvényeire. Akkoriban bizonyos értelemben pozsgaista voltam. Pozsgait ismertem a legjobban az akkori vezetők közül, többször megfordultam a Balaton melletti Arácson levő hétvégi házában. Nagy hatással volt nézeteimre, gondolkodásomra. Ma ugyanúgy tisztetem, tévedései ellenére is.

Közben egyre több megbízás betöltésénél került szóba a nevem. Az 1989 októberi MSZMP-MSZP kongresszus előtt három nappal megyei első titkárnak választottak. Nem sokkal utána a reformkörök egyik jelöltjeként az MSZP elnökségébe javasoltak, amit az elfogadott program határozatlansága miatt nyílt színen utasítottam vissza. Közben társadalmi munkában az MSZP megyei elnökeként ténykedtem, az 1990-es választások idején országgyűlési képviselőjelöltként indultam. 0,4 % al maradtam le a mandátumról, ami mai szemmel nézve, egy MSZP-jelölt számára szinte győzelmet jelentett. Abban a pillanatban viszont tényleg úgy gondoltam, vége, befejeztem a politikai pályafutásom.

Ettől kezdve mégis egy új karrier indult. Az MSZP meglehetősen háttérbe szorult, Ön mégis ekkor kapja meg az első, országos jelentőségű politikai megbízását.

- Az MSZP-ben továbbra is dolgoztam, sőt 1990 májusában mintegy rutinból ott voltam a kongresszuson. Akkor választották elnökké Horn Gyulát, a választmány elnökévé pedig Vitányi Ivánt. Engem pedig a magam korabeliek körülvettek: *Imre! - Te vagy itt az egyetlen szervezőképes ember a bandában, indulj el az alelnöki címért!* - Nem akartam eljönni Veszprémből, ott volt a családom, lakásom,

barátaim... Hajnalra mégis meggyőztek. Végül három jelölt közül, 70 százalékos szavazati aránnyal ügyvezető alelnökké és a párt elnökhelyettesévé is megválasztottak. Kicsit jellemző az akkori időkre, hogy odamentem Horn Gyulához és bemutatkoztam. Akkor találkoztunk ugyanis először személyesen.

Mit tudott erről a funkcióról, hogyan látott munkához ?

- A kongresszus után teltek-múltak a napok, Veszprémben senki sem szólt hozzám. Néhány nap elteltével beültem a kocsiba, felmentem Pestre. Igen ám, de azt sem tudtam, hogy hol van a pártközpont. Azért megtaláltam a Köztársaság téri épületet, csak a portás nem akart beengedni. Némi magyarázkodás után bemehettem és megkérdeztem, hol van Horn ? - A Parlamentben - mondták. Nem egykönnyen, de találkoztunk, megkérdeztem: mi a feladatom ? - Tegyek, amit jónak látok - válaszolta. Visszamentem a pártközpontba és elkezdtem centiről centire összerakni az MSZP-t. Embereket kerestem, akik ebben segíteni tudnak. Leépítettem minden olyat, ami a többpártrendszer körülményei között nem szükséges. Elbocsátottam a kétszáz fős apparátus 36 év feletti tagjait, így maradtunk huszan. Két-három hónap múltán felállt az új rend.

A beszélgetés vége felé szeretnék visszakanyarodni a Jászságba, melynek mandátumával végül mégiscsak bekerült a parlamentbe. Honnan támadt egyáltalán az itteni indulás ötlete ?

- Új funkciómban jártam az országot. Többször megfordultam itthon is MSZP összejöveteleken. Eljöttem esküvőre, temetésre és más hasonló alkalmakra. Az egyik látogatáson felvetették a barátaim meg az ismerőseim: *Miért nem itt indulsz, ahol születted ?* - Bevallom őszintén, életemben még semmi sem esett ilyen jól. Egy másik esetet sem fogok egyhamar elfelejteni. Apátira jöttem, még a választások előtt. Bementem a pártházba, és ott ült három idősebb ember, mint megtudtam kiszagdzák voltak. Köszöntem és mondtam mi járatban vagyok, az MSZP-seket keresem. *Maga kicsoda?* - kérdezett vissza egyikük. Megondtam a nevem, rám nézett az illető és kifakadt: *Az apja pedig milyen rendes ember volt !* - Akkor döntöttem végleg, no akkor én itt elindulok, mert van keresnivalóm ! - Ahogy alakultak a dolgok, már nem kellett volna egyéni választási körzetben indulnom, de én a szülőföldemen akartam képviselő lenni ! - Akkorra már újra közvetlenül átéreztem, a Jászságban nagyon szorgalmas emberek élnek. Itt annyi akarás van, és olyan

kevés segítség érkezik. Tudtam mennyit küszködtek itt az emberek, és arra is gondoltam, hátha ebben tudok segíteni.

Igen hatásos kampányt szervezett. Az Évkönyvünk legutóbbi számában közölt eseménynaptár szerint megfordult itt az MSZP teljes vezérkara. De talán ennél is eredményesebb volt a sajtóval való kapcsolattartásuk. Az akkori kormánypártok állandóan hadakoztak a sajtóval, ezzel szemben Szekeres Imrét tucatnyi közismert újságíró kísérte kampánykörútján.

- Nem akarok különösen büszkélkedni, de nagyon sok emberi, baráti kapcsolatom volt és van újságírókkal, tudósokkal, mindenféle művész emberrel. Amikor megtudták, hogy indulok, ők maguk ajánlották fel a segítségüket. A legkülönbözőbb értelmiségekkel fenntartott kapcsolataim ma is nagyon fontosak a Szocialista Párt számára, mert egy politikai párt nem létezhet értelmiségi háttér nélkül.

Mire koncentrált, mit sikerült elérnie eddig választókerülete érdekében képviselői működése során ?

- Komoly elhatározásom, hogy azokat a programokat és elképzeléseket, amiket megfogalmaztam, azt végigviszem. Tisztában voltam azal, hogy itt az infrastruktúra döntő kérdés. Akkor lehet valami komoly fejlődést elérni, ha mind a fizikai, mind a humán infrastruktúra fejlődik. Így minden erőmmel támogattam a gáz- és a telefonbekötések ügyét. Tisztességgel bevallom: lobbiztam. Jártam a minisztériumokban, hivatalokban, pénzt szereztem, összeszerveztem. Ennek a dolognak sikerülnie kellett, mert enélkül nem lehetett kimozdulni. Részletes elképzelésem van a szilárdhulladék elhelyezés végleges megoldására, amely hosszú távon elnegedhetetlen. Itt nehéz lesz a helyszínrre vonatkozó döntést meghozni, mert nagy a bizalmatlanság és az aggodalom a későbbi működési költségeket illetően. Hasonló nagyságrendű kérdés a szennyvízelvezetés és a csatornázás ügye: úgy tűnik, hogy sikerül rá befektetést és kormányzati támogatást szerezni. A következő lépés az úthálózat fejlesztése, annál is inkább, mert jobb kapcsolódási pontokat kell teremteni a települések között és a térségen kívülre is. Elkészült a Jászkisért Péllyel összekötő út. Remélem néhány éven belül átadhatjuk a Heves-Jászivány-Jászkisér és a Jászapáti-Jászsalsószentgyörgy, ill. Jásztelek összekötő utakat. Megpróbáltam a humán infrastruktúra terén is segíteni. Rengetszer fordultam meg iskolákban, rendezvényeken. Nagy lépésnek tartom a jászkadányi és a jászdózsai általános iskolák felépítését. Jásztelken hiányzik még a tornaterem, ha elkészül, akkor

gyakorlatilag teljessé válik az iskolai hálózat. Örülök, hogy 1998-ig sikerül felépíteni Jászpátin a Gimnázium és a Szakmunkásképző közös kollégiumát. Ez a közel félmillióforintos beruházás lendületet adhat a gazdaságnak is.

Nagyon világosan látják itt az emberek, hogy magukon kell segíteni, mert más nem fog. Nem kevésbé lelkesítő, ahogy közösen próbálnak meg kitörni a szűk keretek közül. Ha megvalósul az élelmi-szeripari beruházás, az új munkahelyeket jelent és a kistermelőknek fix jövedelmet. Ezzel fordulat következhet. Úgy tűnik kezd talpraállni a mezőgazdaság is, legyen az akár magán vagy szövetkezeti. Igyekszem munkát szerezni az ipari vállalkozásoknak is. Munkatársaim szerint: nem is frakcióvezető vagyok, hanem az Alsó-Jászság budapesti kirendeltsége.

„Dunántúli vendégeskedés” után, meglelt emberként, vezető politikusként visszatérve hogyan látja ma a Jászság esélyeit ? - Konkrétában: van még lehetőség az ország keleti felén a felzárkózásra vagy a lépéstartásra ?

- Nem fogunk lemaradni ! - És ez csak rajtunk múlik, az ügyességünkön. Valamelyik nap mondta a feleségem, látom rajtad, a végén még Apátin veszünk házat ! - A kislányom itthon nyaralt Apátin, máskor is jön velem, amikor csak lehet. Nagyon sokat vagyunk itt, és nagyon sok barátom van. Nagyon sok embernek igyekszem segíteni. Az a lényeg, hogy együtt nagyon nagy dolgokat lehet megcsinálni.

Olyan értékek vannak itt, amelyek kulcsfontosságúak és meg kell őket őrizni. Döntő kérdés az iskolák ügye. Úgy kell fejlődniük, hogy mindenkinek esélyt adjanak. Legalább ugyanolyan esélyt adjanak a mai gyerekeknek, mint nekem adtak. Ez egyszerűen pótolhatatlan, ezért mindent meg kell tenni.

- Hogy látja a Jászság önállósodási szándékait ? - Adhat-e ez a törekvés valami többletet a vidék fejlesztéséhez ?

- Véleményem szerint óriási lehetőséget rejt magában az önállóság. Ehhez alapvető feltétel, hogy először a 18 település között alakuljon ki megegyezés. Mert nem ezt tapasztalom. Elég gyakran kell azzal foglalkoznom, hogy az egyik települést a másikkal kibékítsem. Nem mindenki látja be, hogy szűkösek az erőforrások, így folyton magyaráznom kell: együtt többre megyünk mint külön-külön. Nehezen értik meg, hogy akkor tudok segíteni, ha valami gazdaságos és

racionális. Nem értek egyet az önállóság megyeellenes értelmezésével és felhangjával. Ez helytelen gondolkodás. Össze kell hangolni három érdeket: a konkrét települését, a Jászságét és a megyéét. Olyan közös fejlesztési programokat kell csinálnunk, amely mind a 18 település érdekével összhangban van. Ilyen a szennyvíz és a szilárd hulladék kezelése, munkahelyek létrehozása, a közlekedés jobb megszervezése vagy a mezőgazdasági termékek közös feldolgozása. Egyébként soha nem valami ellen vagyok, hanem mindig valamiért. Világos számomra, esetenként a megyehatárokat is át kell lépni. Ebből a szempontból én még nagyon sok tennivalót látok, mert a jelenlegi viszonyok nem segítik az összehangolást. Bízom abban, hogy a településfejlesztési törvény keretei között mégiscsak erősödni fog az összefogás, mert csak így, közösen lehet majd erőforrásokhoz jutni.